

KIEW

Київ

Padl výstřel.
Padla bomba.
Padlo tělo.

Viděl jsem, jak si musela lehnout na tvrdou prochladlou zem. Tváří k zemi. A pak jsem slyšel už jen ohlušující ránu a věděl jsem, že je mrtvá.

Vřavu kolem přehlušilo ticho. Nemohl jsem se nadechnout. Nemohl jsem se pohnout. Nemohl jsem s tím nic dělat. Byla mrtvá.

Temně rudá krev se vsakovala do černé hlíny.

Představoval jsem si vlastní srdce, jak se roztéká a přibližuje se blíž a blíž tomu jejímu. Jak se jeho tlukot zastavuje ve stejném rytmu s tím jejím. Jak se má krev propojuje s její.

A pak se svět začal znovu pohybovat. Znovu jsem cítil strach. Slyšel pláč. Znovu jsem vnímal chlad. Jen prázdný chlad.

Studený vítr končícího babího léta.

Ještě jsem spala, když se to stalo. Ale trvalo to pouhou vteřinu a byla jsem úplně vzhůru. Panika zaplnila vzduch stejně jako ječivý hlas sirény. Možná to bylo právě proto, že jsem nevěděla, co znamená.

Nedokázala jsem odhadnout, kolik uběhlo času, než se v pokoji objevila máma. Byla to ona, a přesto jsem ji téměř nepoznala. Její výraz mi naháněl strach. Vrásky, které byly určitě hlubší než včera večer, vytvářeli na její tváři podivné mapy. Kůže jí zbledla o několik odstínů.

Otevřela pusku, jako by chtěla něco říct, ale nedokázala to.

Na druhé straně pokoje se ozval pláč. Ale máma se ani nepohnula.

Dál křičel. Siréna dál ječela. A máma se dál snažila promluvit.

Nakonec se jí to podařilo. Ale stejně jsem neslyšela jediné slovo, které řekla.

Černou nocí zaduněla první exploze.

Z rokle se ozývaly výstřely a vylétaly duše.

Lehl si. Stejně jako to před ním udělaly stovky ostatních. Nahým tělem přikryl mrtvé tělo své ženy a tříleté dcery.

Naposledy je objal.

„Promiň,“ zašeptal do ucha ženě a pak ještě jednou malé holčičce. „Promiň, že jsem tě neochránil.“

Říkal sám sobě, že nesmí brečet. Že by to znamenalo porážku. Že si musí zachovat čest.

Ale nedokázal to. Nemohl, když viděl mrtvé ty, které miloval.

Slzy mu po tvářích stékaly proudem, přestože se je stále snažil zastavit.

Brečel, když se nad ním ozval hlasitý výstřel.

A umíral s jedinou myšlenkou.

Že prohrál.

Celá rodina se na podlaze těsného sklepa choulila k sobě. Jejich těla se třásla ještě víc, než se třásl celý svět.

Matka vytáčela jedno číslo za druhým, aby se ujistila, že jsou všichni v pořádku, a jakmile jí někdo nezvedal telefon, začala panikařit.

Vedle seděla její dcera a snažila se ji nevnímat.

Vyděšeně poslouchala zvuky padajících bomb a za malým oknem těsně u stropu probleskovaly světelné efekty.

Jako ohňostroj, napadlo ji, ale hned tu myšlenku zahnala.

Byla jí zima. Nestihla si vzít ani mikinu. Bolela ji noha. Když utíkala dolů ze schodů, zakopla a o roh chodby se praštila do kolene.

V náručí držela svého čtyřletého bratra. Spal. S hlavou položenou na jejím rameni, jako by ji do ucha šeptal další dětské slovo, kterému rozuměla jen ona.

Možná poslední, napadlo ji, ale hned tu myšlenku zahnala.

Padl výstřel.

Padla bomba.

Padlo tělo.

Tisíce těl.